

ANNA
TODDOVÁ

YOUNG

NAJJASNEJŠIE
HVIEZDY

OD AUTORKY BESTSELLEROVEJ SÉRIE
AFTER

ANNA
TODDOVÁ

NAJJASNEJŠIE
HVIEZDY

Preložila Anna Kolčiterová

Anna Todd
THE BRIGHTES STARS

Copyright © 2018 by Anna Todd
Translation © 2021 by Anna Kolčiterová
Layout zero-media.net, Munich
Illustration FinePic®, Munich
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Brightes Stars
(Frayed Pages, L.L.C., USA 2018)
preložila Anna Kolčiterová.
Redigovala Anna Šipická.
Korigovala Darina Maláková.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. - YOLI., Bratislava
v roku 2021 ako svoju 1762. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-7815-8

ZOZNAM SKLADIEB

One Last Time – Ariana Grande
Psycho – Post Malone (spolu s Ty Dolla \$ign)
Let Me Down Slowly – Alec Benjamin
Waves – Mr. Probz
Fake Love – BTS
To Build A Home – The Cinematic Orchestra
You Oughta Know – Alanis Morissette
Ironic – Alanis Morissette
Bitter Sweet Symphony – The Verve
3AM – Matchbox Twenty
Call Out My Name – The Weekend
Try Me – The Weekend
Beautiful – Bazzi
Leave A Light On – Tom Walke
In the Dark – Camila Cabello
Legends – Kelsea Ballerini

*Venované Hugueovi de Saint Vincent.
Dúfam, že z tejto knihy cítiš vášeň
a že si na mňa stále hrdý.
Veľmi mi chýbaš a len kvôli tebe
pijem viac červeného.
Odpočívaj v pokoji*

PRVÁ ☆ KAPITOLA

Karina 2019

Vždy keď sa otvoria staré drevené dvere, v kaviarni je prievan. Na september je nezvyčajne chladno a stavím sa, že je to pomsta vesmíru za naše dnešné stretnutie. Čo mi to len napadlo?

Ledva som si nalíčila opuchnuté oči. A čo to mám na sebe? Kedy som to naposledy prala? Vážne, čo mi to napadlo?

Uvedomila som si, že ma bolí hlava a nie som si istá, či mám v kabelke ibuprofen. Ktovie, prečo som si sadla tak blízko k dverám. Ak budem musieť, ľahšie zmiznem. Prečo práve toto miesto uprostred Edgewoodu? Neutrálne a absolútne neromantické. Ďalšia správna voľba. Nechodím sem veľmi často, ale v Atlante je to moja najobľúbenejšia kaviareň. Je to tu maličké, len desať stolov. Zrejme chcú, aby sa tu ľudia dlho nezdržovali. Zopár detailov by sa dalo nafotiť na Instagram, trebárs kaktusy na stene alebo čierne-biele obkladačky za barom, no zvyšok je dosť nudný. Všetko je tmavosivé a samý betón. Mixéry miešajú kel s ovocím, je to teraz v móde.

Vojdete aj vyjdete cez jediné vŕzgajúce dvere. Skontrolujem mobil a utriem si dlane do čiernych šiat.

Objíme ma? Potrasie mi ruku?

S ním sa mi nespája žiadne také gesto. Dočerta. Ešte tu ani nie je, a už panikárim. Dnes už asi štvrtý raz mám guču v žalúdku a docvakne mi, že vždy, keď si ho predstavím, mám pocit, že je to prvý raz. Nevieam, čo čakať. Od minulej zimy som ho nevidela, už ani neviem, aký je. A vôbec, vedela som to niekedy?

Možno som ho poznala len z jednej stránky a teraz čakám na naplnenie svojej predstavy.

Možno som sa mu mala po zvyšok života vyhýbať, ale predstava, že ho už nikdy neuvidím, je horšia, než tu teraz sedieť. Aspoň že si to priznám. Ohrievam si ruky šálkou kávy a čakám. Sledujem vŕzgajúce dvere, hoci som jemu, sebe aj všetkým naokolo prisahala, že už nikdy...

Má ešte päť minút, no ako ho poznám, bude meškať a príde zamračený.

Dvere sa rozletia a dnu vpochoduje žena. Hlavu jej zdobí blond hniezdo a plecóm si prítlača mobil o ucho.

„Howie, je mi to srdečne jedno. Rob si, čo chceš,“ odsekne a nadávajúc zloží.

Neznášam Atlantu. Ľudia sú tu podráždení a večne sa niekam ponáhľajú. Nebolo to tak vždy. Teda možno bolo, ale ja som tu nebola. Veci sa však menia. Predtým som toto mesto zbožňovala, najmä centrum. Sú tu nekonečné gastronomické možnosti a pre gurmánku z malého mesta to bol dobrý dôvod presťahovať sa. V Atlante je vždy čo robiť a všetci tu majú otvorené dlhšie než vo Fort Benningu. Najviac sa mi však páčilo, že to tu nie je len o armáde. Nie ako u nás, všade samé maskáče. Muži a ženy v uniformách stoja v radoch pred kinom, na pumpách, v pre-

dajniach Dunkin Donuts. Ľudia tu hovoria normálne, nie
heslovito. Aj účesy sú rôznorodé, nielen vojenské frizúry.

Zbožňovala som Atlantu, no on to zmenil.

My sme to zmenili.

My.

Väčší podiel viny si nie som ochotná pripustiť.

DRUHÁ ☆ KAPITOLA

„Zazeráš.“

Jedno slovo stačí, aby mi po chrbte prebehli zimomriavky, ochromí mi zmysly a rozum. Zároveň sa však v jeho prítomnosti ako vždy upokojím. Zdvihnem pohľad, aby som sa uistila, že je to on, aj keď to viem naisto. Je to tak, stojí nado mnou, hnedými očami študuje moju tvár a čosi v nej hľadá. Žeby spomínal? Kiežby na mňa tak nezísal. V malej kaviarni je plno ľudí, no ja si pripadám sama. Všetko, čo som si naplánovala, je zrazu preč, a teraz som nervózna.

„Ako to robíš?“ opýtam sa ho. „Nevidela som ťa vojsť.“

Bojím sa, aby z môjho hlasu nevycítil obviňujúci tón a nezačul nervozitu. Aj tak ma však fascinuje, ako to dokáže. Vždy bol tichý, nenápadný. Asi sa to naučil v armáde.

Gestom ho vyzvem, aby sa posadil. Sadne si oproti, a až vtedy si všimnem, že má bradu. Na lícných kostiach má presne zastrihnuté bokombrady a na brade husté čierne strnisko. Je to pre mňa nové. Jasné, že je, doteraz musel dodržiavať armádne pravidlá. Vlasý museli byť krát-

ke a upravené. Fúzy sa smeli nosiť, ale pekne zastrihnuté a len nad hornou perou. Raz mi povedal, že si chce nechať narásť fúzy, ale vyhovorila som mu to. Fúzy vyzerajú hrozne na každom.

Vezme zo stola nápojový lístok. Cappuccino. Macchiato. Latte. Flat White. Čierna káva. Prečo je všetko také zložité?

„Odkedy piješ kávu?“ nesnažím sa zakryť prekvapenie. Pokrúti hlavou. „Nepijem.“

Na stocickej tvári sa mu objaví náznak úsmevu. Pripomína mi, prečo som sa do neho vlastne zaľúbila. Pred chvíľou som ešte vedela odvrátiť pohľad. Teraz to už nedokážem.

„Teda nie kávu,“ uistí ma. „Čaj.“

Nemá bundu a rukávy rifľovej košele má vyhrnuté nad lakte. Občas mi sklzne zrak na tetovanie na predlaktí a viem si predstaviť teplo jeho pokožky. Nechcem sa ho však dotknúť, zahľadím sa teda kamsi ponad jeho plece. Nechcem sa dívať na to tetovanie a zaženiem podobné myšlienky. Pre istotu. Pre nás oboch to bude lepšie. Snažím sa sústrediť na rušnú kaviareň, aby mi neprekážalo to ticho. Zabudla som, ako ľahko ma vyvedie z miery.

Klamem. Nezabudla som. Chcela som, no nepodarilo sa mi to.

Počujem čašníčku, pískajú jej tenisky na betónovej podlahe. Keď mu príjemným hláskom poradí, že by mal „akože naozaj“ vyskúšať ich novú mentolovú kávu, zasmejem sa, lebo viem, že mentol neznáša, dokonca ani v zubnej paste. Spomeniem si na červené fličky škoricovej pasty v našom umývadle a ako sme sa pre to hádali. Škoda, že

som tieto malichernosti neignorovala. Keby som sa bola sústredila na to podstatné, veci by dopadli inak.

Možno. Možno nie. Som ochotná prebrať zodpovednosť za veľa vecí, ale v tomto prípade si nie som istá.

Ani to nechcem vedieť.

Ďalšia lož.

Kael povie servírke, že si dá čierny čaj, a ja potláčam úsmev. Je veľmi čitateľný.

„Čo je ti smiešne?“ opýta sa, keď servírka odíde.

„Nič.“ Zmením tému. „Tak ako sa máš?“

Nemám predstavu, akými nezmyslami vyplníme toto rande pri káve. Viem, že zajtra sa stretneme, ale keď už je v meste dnes, napadlo mi, že toto trápne stretnutie vybavíme bez zbytočných svedkov. Na pohrebe by sa to nehodilo.

„Dobre. V rámci možností.“ Odkšaľe si.

„Áno.“ Vzdychnem si a snažím sa na zajtrajšok veľmi nemyslieť. Vždy som vedela dobre predstierať, že svet okolo mňa sa nerúti do záhuby. Dobre, posledné mesiace sa mi to nedarí, ale celé roky som tak fungovala. Začalo sa to rozvodom našich hneď po maturite. Občas mi pripadá, že naša rodina sa postupne zužuje. Je nás čoraz menej.

„Si v poriadku?“ opýta sa ešte tichším hlasom.

Je rovnaký ako počas všetkých vlhkých nocí, keď sme zaspávali pri otvorenom okne. Ráno bola celá izba orosená a naše telá vlhké a lepkavé. Milovala som jeho horúcu pokožku, keď som mu prstami prechádzala po brade. Ešte aj pery mal teplé, občas až horúce. Vzduch v Južnej Georgii bol taký hustý, až sa dal ochutnať, a Kael bol vždy horúci.

„Ehm,“ odkašle si a vráti ma do reality.

Viem, čo si myslíš, vidím mu to na tvári rovnako jasne ako neónový nápis *Najprv si daj kávu* na stene za ním. Neznášam, že sa mi s ním spájajú presne tieto spomienky. Preto je všetko oveľa komplikovanejšie.

„Kare,“ povie tichým hlasom, načiahne sa ponad stôl a chytí ma za ruku. Odtiahnem ju rýchlou svetla. Je zvláštne, ako sme predtým fungovali. Nevedela som, kde je môj koniec a jeho začiatok. Boli sme na jednej vlne. No teraz je to iné. Keď vtedy vyslovil moje meno, dala som mu všetko, čo chcel. Na okamih sa zasnívam, že mu dávam všetko, čo chce.

Myslela som si, že som sa z toho už dostala, že som *vytriezvela*. Nemala by som už myslieť na jeho hlas, keď som ho budievala skoro ráno na tréning, alebo na výkriky zo sna. Točí sa mi hlava, a ak neprestanem živiť tieto myšlienky, spomienky ma rozmečú na kúsky rovno tu na tejto stoličke v malej kaviarni, a rovno pred ním.

Prinútim sa prikývnuť. Vezmem do ruky svoje latte, aby som získala trochu času, kým sa mi vráti hlas. „Áno. Vlastne na pohreboch celkom fičím.“

Netrúfam si pozrieť sa mu do očí. „Nič si nemohla urobiť. Dúfam, že si nemyslíš, že si mohla...“ Odmlčí sa, a ja sa zahľadím na odbitý kúsok svojho hrnčeka. Prejdem prstom po otlčenej keramike.

„Karina. Pozri sa mi do očí.“

Pokrútim hlavou. Nechcem s ním znovu skočiť do zajačej nory. Nemám na to. „Som v poriadku. Vážne.“ Zmlknem a študujem výraz jeho tváre. „Nepozeraj sa tak na mňa. Nič mi nie je.“

„Nikdy ti nič nie je.“ Prejde si rukou po brade a vzdychne si. Opre sa o plastové operadlo stoličky.

Nie je to otázka ani konštatovanie, jednoducho to tak je. Má pravdu. Vždy som v poriadku. Tvár sa, že si v poriadku, kým to nebude pravda. To je presne moja filozofia. Mám vôbec inú možnosť?

TRETIA ☆ KAPITOLA

Karina 2017

Žila som v pracovnom raji. Masážny salón som otvárala až o desiatej, takže ráno som väčšinou mohla vyspávať. A bonus – pracovala som kúsok od domu, na konci ulice! Milovala som tú ulicu. Obchod s matracmi, zmrzlina, nechtové štúdio a staromódne cukrovinky. Dosť peňazí som si odkladala, a výsledok – ako dvadsaťročná som bývala vo vlastnom malom dome na vlastnej ulici. Vo svojom dome. Nie v otcovom. Vo svojom.

Do práce to bolo len päť minút pešo. Krátko na zaujímavú prechádzku. Väčšinou som sa len vyhýbala autám. Ulica bola široká práve na jedno auto a jedného chodca. Nuž, možno nejaký prius alebo iné malé autá by sa vyhli, miestni však skôr leteli na veľké automobily. Keď prechádzali okolo, stála som nalepená na stromy pozdĺž cesty.

Občas som si pred šichtou vymýšľala príbehy, aby som sa trochu odreagovala. V ten deň to bol príbeh o Bradleym, bradatom majiteľovi obchodu s matracmi na rohu. Bradley bol milý chlapík, už jeho oblečenie to napovedalo: károvaná košeľa a kaki nohavice. Jazdil na bielom forde a pracoval ešte usilovnejšie než ja. Chodievala som

okolo neho každé ráno. Vždy bol v obchode už pred de-
siatou. Aj keď som robila dvojítu alebo večernú zmenu,
jeho biele auto bolo vždy zaparkované v bočnej uličke.

Bradley bol určite slobodný. Nie že by nebol milý
a sympatický, ale vždy bol sám. Keby mal manželku alebo
deti, aspoň raz by som ich za ten polrok, čo som tu bývala,
stretla. Cez deň, v noci, cez víkend – Bradley bol vždy sám.

Slnko svietilo, no vtáky nečvirikali. Nebolo počuť ani
smetiarske auto. Nikto neštartoval. Vládlo strašidelné
ticho. Možno preto mi pripadal Bradley v to ráno taký
zlostný. Dávala som sa na neho v novom svetle. Premýšľala
som, prečo si blond vlasy učesal na cestičku, prečo mu
napadlo ukázať všetkým lebku. Mala som chuť opýtať sa,
kam má namierené so stočeným kobercom na korbe auta.
Možno som videla priveľa epizód CSI, ale takto sa predsa
zločinci zbavujú tela, nie? Stočia ho do starého koberca
a za mestom hodia do kanála. Práve keď sa mi v hlave
premietali obrazy Bradleyho ako sériového vraha, srdečne
mi zamával a usmial sa. Možno bol len taký dobrý herec
a v skutočnosti chcel...

Keď na mňa zavolať, takmer som sa pocikala.

„Počuj, Karina! Na celej ulici netečie voda!“

Poriadne sa zamračil a mával rukami na znak rozča-
rovania. Zastala som a tienila si rukami oči pred slnkom.
Hoci svietilo silno a prenikavo, vzduch bol ešte čerstvý.
Georgia bola jednoducho horúca. Myslela som si, že si po
roku zvyknem, ale bez šance. Cnelo sa mi za studenými
nocami severnej Kalifornie.

„Volal som vodárom, no zatiaľ nič.“ Mykol plecami
a na dôkaz mi ukázal mobil.

„Ach jaj.“ Snažila som sa vcítiť do jeho frustrácie, no v skutočnosti som dúfala, že Mali dnes na celý deň zavrie. Minulú noc som zle spala, takže by mi prospela ďalšia hodina alebo dvadsať hodín spánku.

„Budem sa snažiť ďalej,“ ponúkol sa.

Spustil ruku k pásu a prebehol prstami po spone opaska. Už teraz bol poriadne spotený, a keď ťahal z auta obrovský koberec, mala som chuť pomôcť mu.

„Ďakujem,“ povedala som. „Dám vedieť Mali.“

ŠTVRTÁ ☆ KAPITOLA

Dvere boli zamknuté, svetlá zhasnuté, nesvietilo sa ani na chodbe, a tam sme takmer nikdy nezhasínali. Vnútri bola ukrutná zima. Zapla som ohrievače oleja a zapálila sviečky v predsieni a v dvoch miestnostiach.

Prvého klienta som čakala až na pol jedenástu. Elodie niekoho očakávala na pol dvanástu. Keď som odchádzala z domu, ešte chrápala, takže desať minút po jedenástej vpáli do dverí, usmeje sa na klienta a rýchlo sa mu ospravedlní tým svojím rozkošným francúzskym prízvukom. A deň sa začne.

Elodie bola jedna z mála ľudí na svete, pre ktorých by som urobila čokoľvek. Teraz, keď bola tehotná, to platilo dvojnásobne. Zistila to len dva dni po tom, čo jej manžel odišiel na misiu do Afganistanu. V týchto končinách to bolo bežné. Stalo sa to našim aj Elodie... vlastne to bolo dosť pravdepodobné. Nielen možné. Pre manželky vojakov to bola realita.

Otriasla som sa. Mala som chuť pustiť si hudbu. Neznášala som ticho. Nedávno som Mali presvedčila, že budeme v štúdiu púšťať normálnu hudbu. Už by som nevydržala

počúvať ďalšiu šichtu dokola tú istú relaxačnú hudbu. Ne-skutočne mi liezli na nervy uspávajúce zvuky vodopádov a vln. Navyše ma oťapili. Zapla som iPad a o pár sekúnd som už počúvala Banks a postupne zabúdala na tiché zasnené nezmysly. Prešla som k hlavnej pokladni a zapla počítač. Ani nie o dve minúty prišla Mali s dvoma veľkými taškami na útlych pleciah.

„Čo sa deje?“ opýtala sa, keď som jej brala tašky z pliec.

„Ehm, nič? Žiadne *ahoj*? Žiadne *ako sa máš, Karina*?“ zasmiala som sa a vyrazila dozadu.

Z tašiek voňalo dobré jedlo. Mali robila tie najlepšie domáce thajské dobroty, aké som kedy jedla, a vždy pripravila niečo aj pre mňa a Elodie. Potešila nás takto minimálne päťkrát do týždňa. To malé avokádo – tak Elodie volala svoje tehotenské bruško – chcelo iba ostré rezance. Mohli za to listy bazalky. Odkedy bola Elodie tehotná, normálne bola nimi posadnutá. Dokonca tak veľmi, že ich vyberala z rezancov a žuvala. Tehotné majú zvláštne chute.

„Ako sa máš, Karina?“ opýtala sa Mali s úsmevom. „Si akási smutná.“

Typická Mali. *Čo sa deje? Si akási smutná.* Čo na srdci, to na jazyku.

„Som v poriadku,“ povedala som. „Len dnes nemám mejkap.“ Zagúľala som očami a ona ma štipla do líca.

„Myslím, že to s tým nesúvisí,“ nástojila.

Nie, nesúviselo. Ale nebola som smutná. A hnevala som sa, že si to Mali všimla. Vôbec sa mi to nepáčilo.

PIATA ☆ KAPITOLA

Odbilo pol jedenástej a môj klient dorazil presne načas. Bola som zvyknutá na jeho dochvíľnosť a ešte viac na jeho jemnú pokožku. Vedela som, že po sprche vždy používa olej, takže som to mala o to ľahšie. Mal riadne stuhnuté svaly, najmä okolo pliec, takže zrejme presedel celý deň pri počítači. Nebol vojak, odhadla som to podľa dlhších vlasov s kučeravými koncami.

Klient na pol jedenástu – volal sa Toby, ale ja som ho volala Klient na pol jedenástu – nechával slušné prepitné a nemal žiadne poznámky. Až na jediný prípad, keď ma pozval na rande. Prezradila som to Elodie, a tá skoro vyskočila z kože. Radila mi, aby som to povedala Mali, ale nechcela som robiť z komára somára. Nemal problém s odmietnutím. Viem, na muža to bolo nezvyčajné, no odvtedy sa o nič nepokúsil, takže som to považovala za vybavené.

O trištvrte na dvanásť Elodie ešte stále nebola v práci. Ak meškala viac než pätnásť minút, zvyčajne poslala správu. Ten muž v čakárni bol nový klient. Vôbec som ho nepoznala, pritom na tváre mám dobrú pamäť. Bol trpezlivý. To Mali vytáčala Elodino číslo.

„Ak do piatich minút nepríde, vezmem ho. Ďalšiu klientku posuniem o hodinu, je to Tina,“ povedala som Mali. Poznala väčšinu klientov, mala rovnako dobrú pamäť na mená ako ja na tváre.

„Dobre, dobre. Tá tvoja kamoška večne mešká,“ zahundrala. Mali bola fakt milá, ale temperamentná.

„Je tehotná,“ reagovala som obhajujúco.

Mali prevrátila oči. „Mám päť detí a nikdy som nemala problém s prácou.“

„Vyhrala si.“

Uškrnula som sa a napísala Tine, či by mohla prísť na jednu. Ako som predpokladala, okamžite odpísala *áno*.

„Pane,“ zavolať som na klienta v čakárni. „Vaša terapeutka mešká. Zoberiem vás ja alebo môžete počkať na Elodie.“ Nevedela som, či čaká na ňu, alebo len prišiel na masáž. Odkedy sme sa registrovali na portáli Yelp a prijímali online objednávky, netušila som, či niektorí klienti nehládajú konkrétneho fyzioterapeuta.

Vstal a bez slova podišiel k pultu. „Je to v poriadku?“ opýtala som sa.

Na okamih zaváhal, potom prikývol. Tak fajn...

„Dobre...“ Pozrela som na rozpis. *Kael*. Zvláštne meno. „Poďte, prosím, za mnou.“

Nemali sme vlastné miestnosti – v podstate –, no ja som si druhú miestnosť vľavo zariadila podľa svojich predstáv, takže tú som najčastejšie používala. Nikto iný tam nechodil, ak to nebolo nutné.

Mala som tam vlastnú skrinku, výzdobu a húdla som do Mali, či si to môžem vymalovať podľa svojich predstáv. Hocičo by bolo lepšie než tmavoružová. Nepôsobila